

No niin, tähän samaan syssyyn sitten vähän lisää Ellan kuulumisia. :D Nämä tekstit ovat tosiaan liki vuoden takaa. Tarkoitus olisi päästä uudelleen sisään Ellan satumaailmaan, mutta sitä odotellessa... ~ * ~

Isä, kerro minulle, miksi männyt ovat nuoria neitoja, Ella sanoo. Hän kiskoo isää leikillään parrasta. Isän parta on kuin musta, pitkäpiikkinen siili. Se liikkuu, kun isän huulet taipuvat hymyyn. Isä katsoo Ellaa orvokkisilmillään. Hän nostaa Ellan syliinsä. Isän kädet ovat suuret ja vahvat. Niillä voisi Ellan mielestä siirtää vaikka vuoria. Mutta isä on liian sairas sellaiseen. Hän ei voi kantaa painavia taakkoja. Isä näyttää vähän aikaa mielteliäältä. Sitten hän aloittaa. - Kauan sitten eräässä pienessä luolassa asui tyttö. Hänellä ei ollut isää eikä äitiä. He olivat kuolleet, kun tyttö oli vasta vauva, tai sitten hylänneet tytön, sitä en tiedä. Mutta yksin hän asui. Hänellä ei ollut ystäviä eikä hienoja vaatteita. Hän soi joka päivä samaa ruokaa kuin linnut, pähkinöitä ja marjoja. Hän verhosi itsensä männyn oksilla. Tyttö oli elänyt tällä tavalla koko ikänsä. Hän ei tiennyt, mikä oli talo, mitä olivat leikkiminen ja lelut, eikä hän edes osannut puhua. Ella puree alahuultaan. Onneksi hän osaa puhua. Voi sitä tyttöparkaa! On hänen kohtalonsa kovin surullinen... Ella rutistaa nallekarhun syliinsä. Nallekarhu rutisee surumielisesti. Se ei osaa puhua, mutta onneksi Ella ymmärtää sitä silti. - Lintuja ja puita tyttö kyllä ymmärsi. Hän juoksenteli niityllä kauriiden kanssa ja lensi tuulenneidon sylissä. Mutta yhtenä päivänä hän törmäsi toiseen ihmiseen. Hän ei ollut koskaan nähnyt toista kaltaistaan. Nuori, kaunis tyttö nimeltä Sofia käveli silkkimekossaan metsäpolulla koiransa kanssa päivänvarjo yllään. Sofia jutteli koiralleen ihmisten kielellä ja osoitti ympärilleen. Metsän tyttö kulki Sofiaa vastaan ja tervehti häntä lintujen kielellä. - Sofia näki vain pensaasta rynnistävän havunahkaisen metsäläisen, joka mumisi jotain käsittämätöntä - hän ei ymmärtänyt, että metsäntyttö oli metsän ystävä. Sofian kävi metsäntyttöä sääliksi, koska hän huomasi, ettei tämä osannut edes puhua. Metsäntyttö taas tahtoi tietää, kuka tämä kaunis olento oli, sillä hän tiesi jo kaiken metsästä ja sen asukeista. Isä yskii hieman. Aina kun hän puhuu pitkään, häntä alkaa yskittää. Ella taputtaa isää olkapäälle. Se auttaa ainakin vähän. Ella haluaa kuulla tarinan loppuun, koska hän tahtoo tietää, kuinka männyksi muututaan. - Sofia vei tietysti tytön kotiinsa, puki tämän kauniisiin mekkoihin ja opetti puhumaan. Metsäntytölle kaikki oli uutta ja ihmeellistä. Hän oli kokonaan toisessa maailmassa ja unohti pian entisen elämänsä. Enää hän ei korvaansa lotkauttanut puiden kuiskeelle. Ei hän myöskään lähtenyt loikkimaan maantien halki jäniksen kanssa. Hän söi ruuaksi kalaa ja riistaa, entisiä ystäviään. - Sofia tahtoi, että metsäntyttö olisi onnellinen, ja niinpä hän rakennutti tälle oman talon metsän puista. Ennen metsäntyttö olisi surrut puiden kuolemaa, mutta nyt hän oli ainoastaan tyytyväinen. Eläimet talon puutarhasta ajettiin pois. Linnut olisivat halunneet jutella metsäntytölle, mutta tämä ei enää ymmärtänyt niitä. Hän vain ajoi ne pois. Nyt hänellä oli kaikki, mitä hän halusi tässä uudessa ihmeellisessä maailmassa. Puita hakattiin hänen puutarhansa tieltä, eläimiä tapettiin hänen syötäväkseen, ja metsäneläimet karkotettiin pois tieltä retkien aikana. Kauhean surullista, että toisten pitää kuolla, jotta toiset voivat elää. Mutta niin se vain menee. Ellaa alkaa vähän itkettää. Isä huomaa sen ja pyyhkii kyynelensä hihansuullaan. Hän hymyilee vähän surullisesti ja jatkaa tarinaa. - Tyttö rakastui ja meni naimisiin mukavan merimiehen kanssa. Mies oli paljon matkoilla ja he olivat oikein onnellinen pikku perhe. Mutta vuosien jälkeen merimies hukkui eräässä kovassa myrskyssä. Sofia ei enää pystynyt huolehtimaan metsäntytöstä ja tämä joutui luopumaan kaikesta omaisuudestaan. Tyttö oli taas yksin keskellä metsää. Hän huusi apuun lintuja, mutta nämä eivät ymmärtäneet. Hän yritti kutsua kauriita, mutta nämä pelkäsivät joutuvansa tytön suihin. Eivätkä puut enää antaneet hänen pukeutua oksiansa. - Tyttö juoksi lammen rannalle ja heittäytyi maahan itkemään. Hän itki siinä monta päivää, eikä kukaan tullut auttamaan. Metsä oli sulkenut korvansa häneltä, kun hän oli lähtenyt. Hän oli elänyt Sofian luona ajatellen vain

itseään ja omaa hyvää oloaan. Nyt häntä kadutti, että hän oli koskaan lähtenyt metsästä pois; siellä hänen oli ollut hyvä olla. Metsästä hänen elämänsä alkoi ja sinne se päättyi. Tai ei oikeastaan päättynyt. Tyttö sanoi monen päivän murheen jälkeen, että jos hän ei voi enää palata takaisin, hän tahtoisu sitten muuttua puuksi. Niin hän muuttui kovapintaiseksi, korkeaksi ja karkeaksi. Hänestä tuli mänty, nuori ja solakka. Hän sai monia lapsia, jotka olivat kaikki mäntyjä, ja luulen, että kaikki männyt ovat nykyään hänen lapsiaan. Isä huokaisee ja yskii aika pitkään. Sitten hän katsoo Ellaa hymyillen. Ellakin hymyilee. Hän ei kyllä ikinä unohda, miten linnuille puhutaan. Hän ei aio koskaan unohtaa täti tuulta. Hän haluaa olla aina Ella eikä muuttua koivuksi. Isä tietää, mitä Ella ajattelee. Hän sivelee partaansa ja miettii. Isä tietää, missä kaikkien mäntyjen äiti on. Hän lupaa näyttää sen Ellalle joku päivä. Äkkiä Ellan kasvoille laskeutuu pilvi. Hän katsoo isää vakavana. - Isä, ethän sinä koskaan lähde pois, hän sanoo. Isä katsoo kaukaisuuteen. - Tiedätkö, jokainen lähtee joskus tästä maailmasta. Mutta ne, jotka jäävät ikävään, eivät joudu kauan suremaan. Et ainakaan sinä. Muista, että joka kerta, kun näet sateenkaaren, enkelit hymyilevät, ja öisin he katsovat sinua tähtien joukosta, isä sanoo. Ella katsoo ulos ikkunasta ja näkee täti tuulen maalaaman sateenkaaren. Hän haluaa isää ja hymyilee.